

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Οι άνθρωποι του σπιτιού, στο οποίο θα είδατε ο Καραγκιόζης ήταν ευγενέστατοι. Παρεχώρησαν μια άνωγειο κάμαρη στους στρατιώτες, έσηκασαν τα έπιπλα κ' ετοιμάσαν ένα κρεβάτι, στο οποίο άπάνω θα κοιμόντουσαν πέφτοντας κατά... πλάτος, γιατί κατά μήκος δεν χωρούσαν, πέντε άπ' τους άνδρες της άνωμοτίας.

Το πρόσωπο του Καραγκιόζη το έπαιεν ο δικαστής.

Κ' έφυγα... άφου άνάψανε ένα καντήλι κάτω στην είσοδο, γιά να βλέπουν οι καταλιζόμενοι την νύχτα ν' ανεβαίνουν.

Έθαυμάσαμε γιά την πολυτέλεια αυτή της εύτυχημένης έκείνης δικαιορίας.

— Κ' άσις; μάς ρώτησαν μόλις μάς είδαν. Βολεψήκατε καλά;

— Έμεις; Σε μά αύλη ματί με τά τετράποδα γιά συντροφιά και την κουραμάνα γιά προσκέφαλό μας!

Όσοι κατόρθωσαν να ξεφύγουν άπό τάς παρπούλους και να ρθούν, δέν ήσαν πολλοί. Μπουκάλες με κρασί και εύθυμία ναυική μάς περιέμενε. Άπό τό άνοιχτό παράθυρο, που έμειναν δροσερό τό άέρακι, φαινόταν πέρα,

σέ μία γεωτονική ατλή, ο έπιλοχίας της δικαιορίας ποιτρωγε.

— Να τόν καλέσουμε στόν Καραγκιόζη, ρε παιδιά! ρώτησε κίποιος. Γιατί ήταν καλό παιδί ο έπιλοχίας. Τους στρατιώτες τους μεταχειριζότανε σάν στρατιώτες μάς και τής αύτης πατριδος και όχι σάν ζωντόβολα. Η δικαιορία τόν είχε στην καρδιά της. Και θά τόν καλούσε άφοβα, άν δέν φοβόταν μήπως τόν εκθέσει. Όταν ήσαν, όσοι μπόρεσαν να ρθούν (επρόκειτο να ξερθε κ' ένας άξιοματικός), ο Καραγκιόζης άρχισε με άληθινούς ήθοποιούς κ' όχι με χαρτένιους, γιατί όπως είπαμε, τους χαρτένιους μάς τους είχαν κρύψει σκοπίμως.

Τόν Καραγκιόζη τόν ύπεδνετο ο κ. Κ. που λίγες ήμέρες πριν τού είχαν έλθει ή είδηση ότι άπέφυγε στόν διαγωνισμό που έδοκεν γιά δικαστής, τόν Σιόρ-Διονύσιο ένας Άθηναίος καπνοκόλης, τόν Πασά ένας καθηγητής και τόν Βελή-Γκέκα ο δεκανέας ο δικός μας, ο όποιος, άγνωστον πού τόν... έσπούδασε στην Αγγλία.

Το κοινό γελοΐσθε και χειροκροτούσε με θόρυβο πολύ και πολλές φορές έπερνε και μέρος στή συζήτηση του Καραγκιόζηκου θιάσου. Ένα σωστό πανδαμόνιο άπό φωνές, γέλια και άστεία και φαιδρά έπιφωνήματα γινόταν και μέσα.

— Να φάω τόν αδερφό μου τόν Άντιφουλο, μαρφέ Καραγκιόζε, τί με κάνεις έτσι! Μορφέ, τί με φρότωσε αυτό τό σκορδοστούμπι μαρφέ, έλεγε ο Σιόρ-Διονύσιος, δείχνοντας τό ντουφέκι του, γιά να σκοτώσω Τρούκιος! Και τί μου κάνανε μαρφέ, γιαιμά, έμείνανε οι Τρούκιος;

Η ύπόθεσις ήταν ή έξης: Ο Σιόρ-Διονύσιος έπιστρατεύθηκε, και μη θέλον να σκώτωση Τούρκους... γιατί δέν τού κάνανε τίποτε οι άνθρωποι, αυτός εκείνον τόν σκαλτσόβλαγο τόν άνθυλασπιστή τόν Βελή Γκέκα ήθελε να σκοτώσει, που δέν τόν άφηνε διόλου ήσυχο*, λιποτακταί παραδόν και μερικούς άφέδρους.

Πρώτος προσήλθεν ο Σιόρ-Διονύσιος.

Ο Μπαρμπα-Γιώργος, ταγματάρχης ευεργετικός είχε σταλεί προς σύλληψίν του. Μετά διάφορα κομικά έπεισόδια, συλλαμβάνεται και παραπέμπεται στό Στρατοδικείο, τού όποιου προήδρευε ο Μορφωτικός και γραμματεύς ήταν ο Χατζηπατάης και καταδικάζεται εις χιλιάδων τινών έτών φυλάκιση!

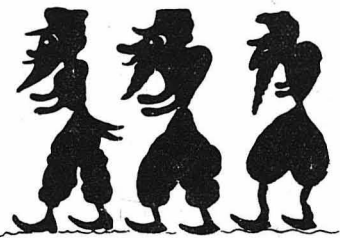
Ασμοφύλαξ ήσαν ο Καραγκιόζης, ο όποιος άφου κορόιδεψε όσο μπορούσε τόν Σιόρ-Διονύσιο, στό τέλος σκέφθηκε να τόν ελευθερώσει. Άλλά πώς; Έπρεπε να βοηθή ένα μέσον που και ο Σιόρ-Διονύσιος ν' άπαλλάγη άπό τή φυλακή και να μη παραβιασθούν και οι νόμοι.

Σκέφθηκε λίγο ο Καραγκιόζης και τό βρήκε...

Κάθετα στο γραφείο του Διευθυντού τών φυλακών, με τοιπέ ύπουργού Δικαιοσύνης και καλεϊ τόν Σιόρ-Διονύσιο και όλους τους φυλακισμένους έμπροστά του.

— Έλα δώ, ρε, σύ! λέει πρώτα στό Σιόρ-Διονύσιο. Ο Σιόρ-Διονύσιος προσήλθε:

— Ρε Καραγκιόζε, έλσος μαρφέ!
— Σκασμός! Κύρ ταγματάρχα μου να λές! Κοντζά μου γαλόνα, πλάκα, ρε, δέν βλέπεις ιδώ πέρα; Τρεϊς μήνες δουλέψα για να τά πάρο! Δέν άνοίγεις, ρε, τα μάτια σου να δής, άνδρόθω... γαλονιών μία φορά! Άπο δεκανέας ταγματάρχης! Αυτό θά πη πρόδος κεραυνοβόλος. Τοττο τό πλιγκιο θερμομετρο γαλονιών έγινε και όλο άνεβαίνει... Τι κάνεις ιδώ μέσα, ρε;
— Φυλακισμένος είμαι άφέντη μου.
— Φυλακισμ ένος ε; Και πόσο καιρό εχεις;
— Δυό χρόνια, σιόρ άφέντη ταγματάρχη μου!
— Δυό χρόνια, ε; Και δέ μου λές, πληρώνεις πολύ ένοίκιο ιδώ που κάθεται;
— Όχι. Δέν πληρώνω τίποτε!...
— Πώς; Πώς είπες; Δέν πληρώνεις τίποτε ένοίκιο;
— Όχι, σιόρ άφέντη!

Ο Σιόρ-Διονύσιος παρέσυρε και μερικούς στρατιώτες.

— Βρε παληάνθρωπε, δέν πληρώνεις, λέει, ένοίκιο! Τι, κατοχή θά κάνης ιδώ μέσα! Έξω γρήγορα! Έξω γρήγορα, που θες να φάς τά ένοίκια του Άμουσιου!

— Και... Φάπ! Φάπ! τοΐδπος και δυό καρπαζίες.
— Έξω!

Έτσι οι φυλακισμένοι άμφυλακίσθησαν, γιά να μη κάνουνε κατοχή στη φυλακή, άφου δέν πληρώνανε ένοίκιο!

Τά γέλια και ο θόρυβος, κατ' όλιγον να άνατινάζουν τό τοβόνι! Ο έπιλοχίας άπό κάτω τάκουσε.

— Βρε τούς διαβόλους δέν θά κοιμηθούν άπόψε: είπα. Και θυμωμένος δΐθεν, έτρεξε να ρθή στην κάμαρη.

Ο θαλαμοφύλακας που φύλαγε, γιά κάθε ένδεχόμενο, στό... παράθυρο, τόν άντελήφθη.

— Ο έπιλοχίας! Ο έπιλοχίας έρχεται. Καραγκιόζης, ήθοποιοι και άκροατήριο έπεσαν τότε κάτω προσποικιόμενοι τους κοιμημένους.

— Χρορορορορορο!

Ο έπιλοχίας όσο άγριο πρόσωπο και άν εδειχνε, μέσα τού γελοΐσθε:

— Μά πρέπει και να ντρεπέται κανένας...

— Μά πρέπει και να ντρεπέται κανένας... άρχις να φωνάζη. Τι να σάς πώ; Πρέπει και να ντρεπέται κανένας!...

— Χρορορορορορο!

— ...Ήμεις γιά τό συμφέρο σας, σάς λέμε να κοιμηθίτε ένορίς. Σάν δέν τό έννοιστε!...

— Χρορορορορορο!

— Χροροροροροροσ και ξερο σας! Σάν ξανακούσω θόρυβο θά δΐτε!...

Μόλις ο έπιλοχίας έφυγε, Καραγκιόζης και άκροατήριο εξαναβρήθησαν σίς θέσεις των. Η παράστις ξανάρχισε. Τώρα ο Καραγκιόζης έγραψε για άναφορά τού λόχου και την έπέζησε «δηλαδή»:

— Μπόλο μελάν' όρε, τού φωνάζεν ο Βελή-Γκέκας, που ήταν πάλιν άνθυλασπιστής, να γίν' καλό τό γράμμα!...

— Που θά τή στείλωμε την άναφορά; ρωτάει ο Καραγκιόζης.

— Θέλω άδεια να πάω να ξυριστώ όρε!

— Γιά να ξυριστής; Στο Δασικό τμήμα να τή στείλωμε τότε!...

Πάλι γέλια και χάρνα άκούστηκαν. Τώρα όμως έτρεξε ο δεκανέας τής ένωμοτίας.

— Τι διάολο κάθαστε ιδώ άπάνω;

— Τι είπατε; ρώτησε ο θαλαμοφύλακας, προσποικιόμενος τόν έπιληκτον. Έδω δέν έγινε τίποτε! Οι άνδρες κοιμόνται άπό τίς έννής!

Και γιά έπισφράγιση τών λόγων τού θαλαμοφύλακας ένα δυνατό ροχαλιτό άκούστηκε άπό ένα πλιγκιο στόματα:

— Χρορορορορορο!

— Χρορορορορορο!

Ο δεκανέας σάν να άμφέβαλε. Έστάθηκε και κύταξε τους ομοψμένους. Τους μέτρησε, τους ξενομέτρησε και τέλος

Βρε τόν φασουλή μου παίζετε;

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΠΟΛΥΓΑΜΙΑΣ

Τό ρεκόρ τής πολυγαμίας σέ όλη τήν ύψηλο τό χει ή μίστρα 'Αννα Πάλμεστον άπ' τήν Σκωτία, ή όποία μολονότι εινε 85 έτών έχει παντρευθί 18 φορές και τό σπουδαιότερο χωρίς νά πάρη ούτε μία φορ' ά διαζύγιο. 'Απλούστατα και οι δεκαοχτώ σύζυγοι τής μίστρας Πάλμεστον πέθαναν, ό καθένας μέ τήν σειρά του!

'Όταν παντρεύθηκε γιά πρώτη φορά ή Πάλμεστον ήταν άκόμη δεκατεσσάρων έτών. 'Ο πρώτος άνδρας τής τήν πρώτη μέρα τόν γάμου, καθώς κατέβαινε τήν σκάλα τού σπιτιού τού γάστρης, έπεσε και σκοτώθηκε. 'Ετσι ή 'Αννα Πάλμεστον έμεινε χίρα χωρίς νά δοκιμάση καθόλου τή ζωή τής παντρεμένης!

Κανένας από όλους αυτούς τούς σύζυγους δέν κατώρθωσε νά τήση μέ τήν 'Αννα Πάλμεστον περισσότερο από τέσσερες μήνες. Λίγον καιρό μετά τόν γάμο πέθανε γιά νά παραχωρήση τήν σειρά του σέ άλλον!...

ΤΟ ΜΑΝΔΗΛΙ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Σέ ώριμμένες περιφέρειες τού Τυρόλου έπικρατεί μία παμπάλια παράξενη συνήθεια, πού κανείς δέν ξέρει πώς και πότε καθ'όσθη και ή όποία τηρείται μέ θρησκευτική εύλάβεια. 'Όταν παντρεύεται λοιπόν μία νέα, τήν στιγμή πού φεύγει άπ' τό πατρικό σπίτι γιά νά πάη σ'ήν έκκλησία γιά τό στεφάνωμα, ή μητέρα τής, ή άν δέν έχη μητέρα, ή πλισιότερα ήλικιαμένη συγγενής τής τής δίνει ένα καινούριο φρεσκοφρασμένο μανδηλί, τό όποιο όνομάζουσι 'μανδηλί τών δακρύων'. Μ'έ αυτό ή νέα σκουπίζει τά δάκρυα πού βορσκάνουν τά μάτια τής γιατί ένκαταλείπει τό πατρικό τής σπίτι. Κατόπιν τό μανδηλί αυτό δέν χρησιμοποιείται πλέον. Κλειδώνεται σ' ένα μπαούλο, μαζί μέ τό προικιο και μόνον όταν πεθάνη ή χήρα τού, τό βγάδουσι και τό άπλώνουσι έπάνω στό πρόσωπό τής!...

- της:
- Πόσοι άνδρες μέγετε έδώ;
- 'Η έννομία μας, κύριε δεκανέα.
- Μά σόν πολλούς τούς βλέπω. Μήν εινε και από άλλες διμοιρίες έδώ μέσα;
- Μπά σέ καλό σου, κύρ δεκανέα. 'Επιτρέπεται νά ρθούνε άλλοι!
'Ο δεκανέας άκόμη δέν έπειθστο. 'Ελλησίσαο και άνήγαγε 2-3 κεφάλια. Μεταξύ αυτών διέκρινε κ' έναν ξένης διμοιρίας.
- Βρέ σό, τί θέλω;
'Ο στρατιώτης; έπροσποιείτο τόν κοιμημένο.
- 'Εγώ τί θέλω! Νά!... Θέλω... Θέλω νά κοιμηθώ!
- Δέν εινε έδώ ή θέσις σου. Τι θέλας έδώ μέσα;
- Δέν εινε έδώ ή θέσις μου; Τότα νά πάω νά τήν εύρω!
Συγγράχος άνακαλυφθήκανε και όλοι οι άλλοι.
- Πού ειστε σεις έδώ, μωρέ;
- Στήν έννομία μας, κύρ δεκανέα!
- Ποιά έννομία κατασκευάσων έδώ;
- 'Η δική μας.
- Ποιά δική σας; Σέ ποιά έννομία εισαι σό;
- Στήν κέμτη.
- Σό;
- Στή δωδεκάτη.
- Σό;
- Στήν πρώτη.
- Λοιπόν ποιά έννομία μένει έδώ;
- 'Η δική μας, άπαντήσων μ' ένα στόμα όλοι.
- Βρέ, τόν Φασουλή μου καίτσε απόψε! 'Ε; τόν Φασουλή μου καίτσε;
- 'Όχι, μά τόν Θεό, κύρ δεκανέα... τόν Καγαριώδη παιζου-
με!...
Και ξεκαρδίστηκαν όλοι στό γέλιο...

Σταμ. Σταμ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

'Ο Στριφτόμπολας, τό Σύνταγμα και οι 'Ελληνες. Τά μάτια τού κ. 'Αναστασοπούλου. 'Η σκηνές τής 'Ηλείας και ό 'Ρα-
μής- τού Σουρή. Τό χάλι τού 'Ελληνικού Κράτους. Φα-
σουλής Νομάρχης και Περικλέτος 'Αστυνόμος!..

'Ο μακαρίτης ό Στριφτόμπολας, ό τελευταίος φουστανατολόφος Βουλευτής στήν ελληνικήν Βουλήν, πού ως φανατικός φίλος τού 'Όθωνος, τόν έκολούθησε στήν έξορία, έπετέθη μία ήμέρα από τής έδρας τής Βουλής κατά τού Σύνταγμα, τό όποιον θεωρούσε ως καταστροφή τής 'Ελλάδος και διαφθορά τού 'Ελληνικού λαού, γευθίντος πρόφαο πολλές έλευθερίας, τάς όποιάς δέν ήξευρε νά μεταχειρισθί και τάς όποιάς κακομεταχειρίσθηκε ζημιαθείς. Τόν διέκοψεν όμως ό Νικόλαος Λαβίδης, ελπών ότι τό Σύνταγμα κατόστι άνάγκη γιά τόν 'Ελληνικό λαό, και πρώτος ό Καλλέργης στά 43 θέλησε νά τό επβάλλη.

- Μάλιστα, έχετε δίκαιο, άπήνησε ό Στριφτόμπολας. 'Ο Καλλέργης ήθελε σώνει και καλά στά 43, νά κάνη παειμέρι από άγου-
ρίδες!..
Πού έπιτυχημένος χαρακτηρισμός δέν γίνεται!..

Μιά φορά, πρό έτών στήν 'Αθήνα, έβγαίνε μία έφημερίδα - 'Νεολόγος - όχι τής Καναταντινουπόλεως αλλά τού Μανιατάκη-. Στόν 'Νεολόγο αυτόν έγραψε ποιήματα ή τότε νεολαία τών 'Αθηνών, μεταξύ τών όποιων και ό κατόπι άξιος Βουλευτής Μεγά-
ρων και καλός δικηγόρος στήν Πρωτεύουσα κ. Γεώργ. 'Αναστασό-
πουλος. 'Ο κ. 'Αναστασόπουλος δημοσίευσε τακτικά ποιήματα στόν 'Νεολόγο, τά όποια όμως δημοσιεύοντο μέ άφθονα τυπογραφικά λάθη.

Μιά ήμέρα έπήγε και ένα έρωτικό, πού αρχιζε ως έξης:
- 'Τι μ' ώφελούν τά μάτια μου;
'Αγνωστον όμως τί συνέβη και τήν άλλη ήμέρα πού βγήκε ό 'Νεολόγος- οι άναγνώσται ξεκαρδισμένοι διάβαζαν:
- 'Τι μ' ώφελούν τά μάτια μου;
- 'Βγάλα.

'Εννοείται ότι ό ποιητής είχε γίνει έξω φρονών και πήγε στό γραφείο τού 'Νεολόγου και παραπονέθηκε. 'Ο μακαρίτης Μανια-
τάκης, άγαθός άνθρώπος, τόν πήρε τότε κατά μέρος.
- Ξέρεις, τού ελε, τί συνέβη; Κοντά στόν στίχο αυτό σημεί-
ως ό διορθωτής τήν λέξη 'βγάλα', γιά νά βγάλουν οι τοπογρά-
φοι κάποια λάθη, όπως συχνά γίνεται. 'Εκείνοι όμως ένόμισαν ότι ήταν ύποσημείωση τού ποιήματος και τό δημοσίευσαν έτσι.

Κατόπι αυτού τό κ. 'Αναστασόπουλος έμεινε ικανοποιημένος, άφου και άλλη... διέξοδος δέν υπήρχε.

Στά 1891 έσημειώθησαν τραγές στήν 'Ηλεία, γιατί ό κόσμος πεινούσε και ή Κιβόρησις δέν μπορούσε νά τούς βοηθήσει. Τήν κατάσταση αυτή έξεμαλλεύθηκε πολύ και ή άντιπολιτευ-
σις κ' έτσι έγινε μεγάλη φασαρία. 'Επειδή δέ ούτε ό Νομάρχης, ούτε ό Εισαγγελέης, ούτε ή άστυνομία, έστειλαν έκθέσεις στήν Κυ-
βέρνηση, γιά νά τής γνωστοποιήσουν τήν κατάσταση, κανείς δέν έ-
γνώριζε τί άκριβώς έγίνονταν εκεί και ή φαντασία πειά ώφείλαε!
'Οι άντιπολιτευόμενοι βουλευτές έπερωτόσαν σχετικώς στή Βουλή και ό 'Αρμόδιος 'Υπουργός... δέν ήξευρε τί νά άπαντήση!

'Ο 'Ραμής- τού Σουρή τότε, - ήταν παραμονές Πρωτοχρονιάς- άπέφρασε ένα ολόκληρο φύλλο, τήν 'κεινα τής 'Ηλείας. Και ό 'Υπουργός τών 'Εσωτερικών, μία μέρα πού ένας όμιλος Βουλευτών τού έγνευ φέρματα στό γραφείο του γιά τά γεγονότα αυτά, πέρνει τό φύλλο τού 'Ραμής- και τούξ λέει:
- Τα έπίσημα νέα τής 'Ηλείας θέλατε; άμέσως νά σάς τά διαβάσω:
- Βασιλή πόθεν έρχεσαι και πόθεν κατεβαίνεις;
- Έκ τής 'Ηλείας έρχομαι τής παραπεινασμένης.
Είδα και χωροφύλακες νά τούς ζητάν χαράτσι και νάπου -νάπου χαστονιές επέρτανε και μπάτσι.
- 'Αλλ' είδα και μικρά παιδιά και δέκα χρόνων τσούρες, τόν δέλιο χωροφύλακα νά κνηγορν μέ σκουπες, και νά μετρούν στη ράχη του, πενήνα χρίναν φόρους μέ μάλαμα, κ' άσημικό και μέ λιμονόρους!

Οι Βουλευται έμειναν κατάκλιητοι.
- Τι εινε αυτά, πού μάξ λές κ. 'Υπουργέ! Κοροιδεύετε μαζί μας. 'Ημεις σέ φωτόυμε διά τήν κατάστασι και σό μάς διαβάτε τόν Φασουλή και τόν Περικλέτο τού Σουρή!
- Μέ τέτοιο Κράτος, όπως τό κακηνήσαμε, τούς άπήνησεν ό 'Υπουργός και μέ τέτοιες άρχές πού έχει, τόν Φασουλή έχουσι Νομάρχη μας και τόν Περικλέτο 'Αστυνόμο!... Κι' από αυτούς μαθαίνουμε τά συμβάντα εκεί κάτω!